

gari possit, cum perterrefactio verbis frequen-

251 Dico secundò. Si quis delicti sui con-

252 Dico tertio. Si verba ita generalia

253 Sed quid de seruis cooperantibus? Ex-

254 Ost scriptas illas in manus

cinari solet vt ministri sapius excusentur, cum

ADDITIONVM

Ad Tomum Posteriozem Auctarium.

254 Ost scriptas illas in manus

CIRCA TITVLVM XII.

De Priuilegijs.

255 Tractatu de Missionibus, pro quo

Circa Cap. VII. Difficult. I.

Ubi de Religiosis non missis à suis Præ-

257 Vdum citata Quest. benè id Auctor

Circa Difficultatem V.

Ubi de communicatione Priuilegiorum

258 De hoc citat. Quest. 97. ubi cum tacitam

illa penitus inconcussa probat Auctor Quest. 94.

256 Illud non ita videtur apertum, an scilicet

2. Resolut. 52. num. 87. non obstante concessione Gregorij XIV. pro Clericis Crucigeris, seu Ministrantibus, de qua testatur Fr. Emmanuel Tomo 1. q. regul. quest. 55. artic. 17. 6. Secundum dubium, iuxta quam habent communicationem privilegiorum Societatis absque eo quod necessarium sit eam à Generali mendicare. Illis enim id potuit esse conueniens, non sic aliis: cum adeo graua inconuenientia ex tali communicatione sequantur, ut est à Nobis comprobatum. Vnde non est credibile id esse iuxta Sedis Apostolicæ voluntatem.

259 Illud apud Auctorem certius ex n. 15. ubi alios adducit, scilicet præciso omni privilegio, solum ex iure communi posse Capitulum Generale & Prouinciale restringere & tollere vltim privilegiorum, quia & illis potest renuntiare. Sed quod ad Prouinciam attinet, intelligendum de privilegio specialiter Prouinciæ concessio: si enim toti Religioni concessum sit, nequit eidem renuntiare: neque Scriptores ab illo adducti contrarium dicunt, sed de renuntiatione aut cessione à Capitulo Generali facta loquuntur, ut videri potest apud P. Suarium Tomo 4. de Relig. Tractat. 10. Lib. 2. Cap. 22. num. 15. quem alij citant, fortè non bene perlectum. Neque Diana Parte 3. Tractat. 2. Resolut. 87. de Capitulo Prouinciali quidquam atigit, de Generali tantum locutus. Omitto alia ex cit. quest. circa quæ non est opus immorari.

Circa Caput VIII. De Baptismo.

260 **Q**UOD Quest. eadem, num. 21. ait ex privilegio Pij V. posse Religiosos in omnibus Monasteriis Ordinum, vel extra illa, in locis Indiarum baptizare: & quod num. 22. ex Fr. Emmanuele Tomo 1. q. regul. quest. 31. art. 4. habere illos privilegium baptizandi filios Hispanorum, nullà additâ limitatione, non ita generaliter accipiendum, sed iuxta illam, quam adhibuisse iam vidimus in euntibus cum Regis licentiâ, & etiam habet n. 343. & 346. quod & magis ex professo probauerat Quest. 91. cum Thoma à IESU, ad litteram adducto Breui Innocentij X. iuxta quod Pij V. privilegium non suffragatur nisi in illis partibus, ubi neque Episcopi, neque Parochi sunt, de quo & Nos Diffic. 2. §. num. 181. De similibus aliis Leon. X. & Pauli III. ac IV. idem iam dixerat P. Suarez Tomo 4. de Relig. Tractat. 10. Lib. 9. Cap. 4. num. 6. 7. & 8. ubi & de Infidelibus, ac eorum filiis, cum negatione locutus. Quod autem privilegia alia pro locis dictis concessa ante Tridentinum Concilium, non sint ab illo reuocata, neque per Bullam Pij IV. bene ostendit Quest. 92. an & alia, à Nobis dictum, & generaliter loquitur n. 242. cum Fr. Emmanuele supra, art. 1. vers. Tertio nota. Vide & pro Baptismo infra circa Titul. 16.

Circa Cap. IX de Privilegio Leonis X.

261 **E**st illud perpetuum ex vi prioris Concessionis contendit Quest. 96. id quod agrè poterit persuaderi: vnde Quest. 132. num. 4.

& 5. contrarium amplectitur. Quia verò Bullam Adriani VI. adducit, ex qua id etiam ostendit, quod & à nobis præstitum, nulla profecto remanet alicuius momenti controuersia. Confirmatur enim, & cum maiori amplitudine conceditur, non restringens mittendorum numerum, qui à Leone ad quaternarium fuerat limitatus.

Ibidem, alia circa Sacramentum Confirmationis.

262 **I**N Nouo Orbe statim post Baptismum, & ante vltim rationis administrandum probat Quest. 126. præsertim vigente persecutione: quibus libenter assentior. Et quod ad persecutionis tempus attinet, extra dubium est ex Sacramenti institutione ad roborandam fidem. Ex quo etiam congruentia desumitur pro infantibus; ut scilicet cum ad annos discretionis perueniant, peculiarem habeant lucem circa fidei mysteria, & sic feliciter in professione eiusdem progrediantur.

263 Quest. 127. hæc habet. Primum. Probabile esse Episcopum validè benedicere sacra olea & Christina benedictione à se composita, etiam si substantialiter ab ea differat, quæ est per Ecclesiam instituta. Sic dicto primo. Secundum. Etiam esse probabile posse validè confirmari oleo infirmorum & Catechumenorum: ubi & iuxta propriam mentem ostendit balsamum non esse materiam necessariam, neque determinatam à Christo, sicut neque aliis Sacramentorum, præter Baptismum & Eucharistiam, de quo & Quest. 168. n. 8. Sic dicto 2. Contrarium tenet Leander cum multis, quos adducit Tomo 1. tract. 3. disp. 3. quest. 3. addens tamen sufficere balsamum adulterinum. Sed cum adulterinum absolute tale non sit, ex eo Auctoris huius infirmum additur Assertionis vnicum fundamentum. Vel dicar vnde hoc colligat, si adhibendam velit fidem. Tertium. Probabilius esse Episcopum inualidè prædicta consecrare, quia designatio materiæ ad solum Pontificem spectat, & quæ ab illo assignatur est substantialis, sicut & modus ipsam consecrandi, qui ad materiam ipsam spectat. Sic dicto 3. Quartum. Probabilius esse Confirmationem oleo infirmorum aut Catechumenorum administratam esse inualidam, sicut & Extremam vñtionem Chrismate aut oleo Catechumenorum.

264 Hæc, cum generalia sint, ad difficultatem pro Nouo Orbe propriam accedendo quest. 128. quærit an amisso Pontificali possit Episcopus Chrisma, & Olea sacra benedicere benedictione à se composita. Et negatiuæ sententiæ fundamentis præmissis affirmatiuam latius & robustius probat, concludens num. 11. quod ipse ipsam non consuleret; quia vix vlla necessitas fingi potest, quæ præponderet tanto absurdo, ut Episcopus fungens publicâ legatione totius Ecclesiæ apud diuinam Maiestatem, priuatis precibus utatur. Quæ ratio parum videtur habere momenti, quia dici potest Ecclesiam ipsam in necessitate hoc eidem indulgere; vnde preces illæ quodam modo Ecclesiæ ipsius sunt: vel si non sint, in eo ob necessitatem dispensari. Certè ut de Confirmatione consilium illud sit conueniens, circa Extremam

Auctarium ex moderno Auctore.

treman vñtionem videtur aliter consulendum, quia Sacramentum magnæ utilitatis est in ordine ad æternam salutem, à quo multoties illa pendet. Cuiusque non preces omnes, quæ in benedictione interueniunt, de substantiâ illius sint, ut de Chrismate loquens obseruat P. Suarez Tomo 3. in 3. p. disp. 33. Sect. 2. vers. Resol. & de modo benedictionis aut Episcopus ipse, qui alias ea vltus functione, aut eidem interfuit, vel testimonio aliorum notitia aliqua succurrere possit; id quod magis est vltum substantiale per verba similia usurpandum. Quod & necessariò videtur faciendum, si Calix & Patena consecrari desint: ad illorum enim consecrationem in casu necessitatis ad benedictionem est huiusmodi recurrendum. Fauet Leander tract. 4. disp. 2. quest. 5.

265 Addit num. 12. modicam quantitatem balsami sufficere etiam pro magna quantitate olei, quamuis oleum nullam odoris recipiat qualitatem, contra P. Coninck de Sacram. quest. 71. n. 35. asserentes omnes partes debere alterari. Sed cum P. Dieastillo Tom. 1. de Sacram. tract. 3. disp. vñic. n. 62. media certè similior vero sententia, ut neque exigua quæuis sufficiat, nec talis necessaria, ut omnes debeant partes alterari; dummodò odor possit percipi, quia propter illum ut materia huius Sacramenti est assumptum, quod ex Concilio Florentino constat in Decreto Eugenij IV. de Sacramentis, cuius illa sunt verba: Cuius materia est Christina consecrum ex oleo, quod nitorem significat conscientie: & balsamo, quod odorem significat bonæ fame, per Episcopum benedictio. Pro quo & videantur dicta num. 216. Subdit vers. Notandum secundò, inualidè ministrari, si subsidente balsamo, eo solo vngatur, secus autem si vngatur oleo tantum ex P. Dieastillo supra, & Diana Parte 10. tract. 11. Resol. 13. vers. sequenti balsamum Indicum esse propriè tale ait, licet censet Pium IV. non id tantum declarasse, sed in eo dispensasse, de quo & n. 8. vers. Denique idem & Nos n. 214. Concludit in necessitate posse Olea benedicti cum minori numero ministrorum, ex Declaratione S. Congregationis. Pro quo & extat priuilegium Indicum in facultatibus temporalibus, quæ Episcopis conceduntur.

266 Quest. 129. probat Pontificem posse simplici sacerdoti administrationem huius Sacramenti committere, & oppositum esse temerarium Chrismate autem per Episcopum benedictio. Idque fore conuenientissimum in Iapone; & Prouinciis aliis, in quibus Episcopi non inveniuntur. In Peruuo certè aliqua sunt, ad quas aut nunquam aut rarissime, etiam zelo præditi Pastores accedunt. Vnde & hoc etiam est pro talibus conueniens à multis iudicatum. Timendum tamen ne hac occasione Episcopi à visitatione abstineant, quam ob conferendam Confirmationem solent frequentius adoriri. Quibus enim administratio dicta committitur, poterit etiam visitationis cura committi.

267 Quest. 130. disquirat an seclusâ Pontificiâ prohibitione, solo iure diuino attentò, possit Presbyter ex Episcopi sui præcepto validè confirmare, & negat cum multis. Circa quod non est in quo harere modò debeamus, licet ille circa quæstionem sententiarum diuersitate proposita diuagetur. Sicut neque circa Quest. 131. ubi inquirat an valida sit hodie Confirmatio à Presby-

teris Græcis secundum eorum ritum celebrata. Clemens quidem VIII. omnes sic confirmatos sine concessione Sedis Apostolicæ iussit sub conditione iterum confirmari, ut ex illius Constitutione constat, quæ est in ordine 47. Quod si modò valet, ad approbationem est Sedis eiusdem reuocandum, & sic componenda quæ habet quest. 130. n. 25. & quest. 131. n. 1.

268 Quest. 132. id probat contra P. Quintanad. & P. Pellizarium, quod & Nos probauimus num. 208. & seqq. scilicet neque virtute Bullæ Leonis X. neque Adriani VI. neque Urbani VIII. posse Religiosos Sacramentum istud conferre. Num. 4. & 5. priuilegium Leonis X. quod perpetuum esse contenderat, fuisse personale ostendit, de quo supra n. 261. Quod si ex Bulla Adriani id licet; non tamen debeat ad Indiam Orientalem extendi, ex eo habetur, quod tradit Quest. 98. num. 323. concessionem scilicet talem ad eas tantum Indias spectare, quæ tunc erant Carolo V. subiectæ, qualis non erat India Orientalis. Sed contrarium tenet P. Quintanad. Tomo 1. tract. 2. singul. 6. num. 3. sicut de aliis priuilegiis. Nec de Confirmatione plura.

Circa Caput X. de Eucharistia.

Pro Communione Indorum.

269 **D**Efendit illam Quest. 142. adducto Limentis Concilio, & aliis ex Dom. Solorzano, tradensque generalem doctrinam illis accommodandam, ex multorum Doctorem sententia dicentium sufficere ut rudis agnoscat non esse communem cibum, sed cibum aliquem benedictum, sanctum, veneratione dignum, & proficuum ad animæ salutem, id quod ex cultu ab aliis exhibitò, & sacro apparatu, non est difficile coniectare: quo pacto cæcus & mutus communicare potest. Sed certè ego non video quomodo stare possit ut rudis communicatur non cognoscat confuso aliquo modo ibi esse Christum, cuius cognitio in illo supponi debet: & cum administratur illi, dicitur esse ibi Christum, vnde & peccus tundens dicit: Domine non sum dignus, &c. suo idiome à Confessario instructus. Quod si non ita sit, & merum panem credat, non leue est idololatricæ periculum in iis, qui assueti sunt ligna & lapides adorare.

270 Vers. Aduertere tertio, circa finem, Concessionis Pauli V. mentionem subdit ad instantiam Regis Nostri Philippi III. ut Indi sine Communionem valeant Iubilæa & gratias alias, solâ præmissâ Confessione, lucrari, atque huius Pontificij Breuis mentionem fieri in Concilio secundo Limentis. In quo est lapsus manifestus; Concilium enim secundum ante natum Philippum est celebratum: sicut & potiori ratione ante Pauli V. creationem. Quod in fine addit Religiosis, de quorum bono statu debet præsumi, si vltim rationis amiserunt, non solum in articulo mortis, sed etiam semel in anno, & si lucida habuerint interualla, bis aut ter in anno posse Communionem præberi; nec se maiorem frequentiam admittendum; ad Indos quidem non spectat, & ita non est circa illud diutius insistendum. Addo tamen si lucida interualla sint, & verosimilis ratio